

**WENDLE, HOOFDINSPECTEUR
BRACK, INSPECTEUR**

**WENDLE, HOOFDINSPECTEUR
BRACK, INSPECTEUR**

PETER VAN DER LAAN

© 2018 - Peter van der Laan
<https://www.peter-van-der-laan.nl/>

Cover design: Peter van der Laan
Cover afbeelding: Fer van Wing (Detect & Solve © 2018)

ISBN: 9789402173581

Alle rechten voorbehouden.
Kopiëren, reproducties, wijzigingen, distributies, vertoning van onderdelen van de inhoud van dit boek om welke reden dan ook is ten strengste verboden.

Hoofdstukken:

Pagina:

1. De onwelgevallige aanvang in Airmyn	7
2. Gelazer rond het tweede festival	15
3. Een pyromaan in Airmyn en Doncaster en de Springmeeres	23
4. Enige leuke ontwikkelingen, hoewel, de moord op opa en oma Springmeere.....	35
5. Het lastige onderzoek omtrent de oude moord op veteraan Zoe Telson	49
6. Een bende met grote autodiefstallen door heel South-Yorkshire	59
7. De aanslag en de roofmoord rond en in Doncaster	69
8. Fraude en corruptie tussen het bedrijfsleven en de gemeente Doncaster	79
9. Epiloog	93
10. Index van personages in dit boek	95

De karakters in dit boek zijn fictief. Enige vergelijking met actuele gebeurtenissen, met personen, levend of overleden, is geheel toevallig en onopzettelijk.

De schrijver waardeert reacties te ontvangen tijdens of na het lezen van dit boek.
Lees a.u.b. de contact mogelijkheden op <https://www.peter-van-der-laan.nl/>

Hoofdstuk 1 : De onwelgevallige aanvang in Airmyn

In Airmyn nabij Doncaster in South-Yorkshire is een groot festival bezig met kermis vanwege antieke zaken rond het dorp en het water.

Het is uitzonderlijk gezellig op het immens grote terrein in Airmyn.

Verschillende bandjes treden op, er zijn overal hapjes en drankjes te krijgen en sommige mensen lopen in locale klederdracht van lang geleden.

Een niet al te rijke graaf met een mooie woning daar heeft veel gefinancierd voor dit festival. Hij heeft ook een aantal sponsors gevonden. Bovendien betalen de kermislieden ook hiervoor.

De boogschieters hebben veel plezier met het schieten naar het doel.

Er zijn ook lieden die op kleiduiven schieten met veel lol en gein.

Een wat ouder en deftig echtpaar loopt over het grote terrein.

"Ach, waarvoor is dit nodig?" zegt de vrouw. "Herdenkingen. Laat dat over aan de staat. Wij moeten alleen de oorlogen herdenken en niets anders."

"Ja, dat kan jij wel zeggen," zegt haar man. "Maar niemand zal dat plompverloren aanvaarden. Denk dat vooral niet. Laat de graaf en zijn sponsors dit feest vieren. Het heeft een historische waarde."

"Dat is het juist," antwoordt de vrouw. "De sponsors hebben duidelijk teveel invloed. Die hebben enkel commerciële belangen, lieverd."

"Het zijn andere tijden, schat," zegt haar man. "Het wordt allemaal niet meer door locale of grotere overheden gefinancierd. Het is fijn dat de graaf iets beschikbaar heeft gesteld. Dat hij daarbij sponsors nodig had is mij duidelijk. Hij beschikt niet over enorme financiële voorraden."

De vrouw reageert: "Het is de verarmde adel. Laat die zich terugtrekken in hun eigen schulp."

Het oude echtpaar loopt van het terrein af en gaat weer naar huis.

Er zijn wat controlerende politieagenten van de politie van South-Yorkshire.

Eén van hen waarschuwt een schutter: "Enkel op kleiduiven schieten, beste man. Je bent niet goed bezig. Dadelijk raak je iemand."

"Ach, het zijn losse flodders en geen echte kogels, beste agent," antwoordt de man. "Het was slechts een test. Ik had kleine problemen met het geweer."

"Dat is een kwestie van alles goed schoonmaken en doorsmeren," zegt de agent. "Voor dit soort gelegenheden moet je dit doen."

"Ja, maar ik heb niet zoveel tijd. Het werk gaat door," merkt de man op. "Niemand is thuis. Ik ben gescheiden. Mijn ex-vrouw en zoon wonen in Doncaster. Niemand doet het voor mij. Maar ik zal mijn best doen op de kleiduiven te schieten."

De agent knikt en loopt weer door met zijn collega's.

Het oudere echtpaar keert weer terug op het terrein en loopt naar de graaf.

"Beste graaf, waarom doet u dit nu?" vraagt de vrouw. "Het is toch alleen maar een zinloos feest?"

"Nou nou, mevrouw, dat is niet waar," antwoordt de graaf. "Het heeft een historische waarde."

"Dat weet ik, maar mijn vrouw denkt anders," zegt haar man. "Zij wilde terug naar het terrein om u te spreken. Het is onzin van mijn echtgenote."

"Lieverd, ik ben het niet met je eens," zegt de vrouw. "Ik houd niet zo van die supermoderne tijden met invloedrijke sponsors. Dat moet echt terug naar de oude tijd en met echte herdenkingen."

"Mevrouw toch, dit is zeer incorrect wat u zegt," merkt de graaf op. "Ik ben het niet eens met u. U kunt onder geen beding de tijden terugdraaien. Niemand is een tovenaars, laat staan een God. Hoewel sommigen over een duidelijk misplaatste arrogantie beschikken."

“Ach, arme graaf. U bent echt gek geworden,” zegt de vrouw en zij trekt haar man mee.

De graaf roept haar na: “Mevrouw, als het zo doorgaat klaag ik u aan.”

De vrouw trekt haar schouders op. De man kijkt naar de graaf, wijst naar zijn vrouw en tikt op zijn voorhoofd. De graaf glimlacht.

Een agent loopt naar de graaf en vraagt: “Edele graaf George Christopher Yorkshire, wat is er aan de hand met dit echtpaar? Ik hoorde wat hardere opmerkingen.”

“Maakt u zich maar niet druk,” antwoordt George Christopher. “Deze vrouw is rijk, arrogant en trots. Althans, haar man is rijk. Hij is vrij normaal. Het is geloof ik het echtpaar Rodham. Zij wil de tijden terugdraaien, geen sponsors en alleen echte herdenkingen vieren. Al het historische heeft geen waarde voor haar.”

“Tja, sommige lieden passen zich niet aan aan de moderne tijden,” zegt de agent. “Ze moeten het maar leren en aanvaarden. En zo niet, dan hebben zij een probleem met zichzelf.”

“Ja hoor, u heeft gelijk,” merkt George Christopher op. De agent glimlacht en hij gaat verder met de andere agenten.

In de avond is het reuzegezellig op het terrein. George Christopher lacht om de leuke sfeer.

Rond elf uur is het festijn van deze eerste dag beëindigd. Iedereen keert naar huis.

De tweede dag van het driedaagse festijn begint weer goed.

Er worden kleine sporten gedaan door een aantal jongeren met de bal en op de fiets.

En op de laatste en derde dag wordt het festijn beëindigd met een mooi vuurwerk in de avond.

George Christopher bedankt zijn sponsors, de agenten, de kermislieden en andere mensen van de organisatie van dit culturele en historische feest.

Maar als de alleenstaande graaf George Christopher thuis komt, staat zijn deur open.

Hij gaat naar binnen en doet het licht aan.

Zijn hele huiskamer en kantoor zijn een chaos geworden. Er is schijnbaar iets gezocht.

Hij belt de politie. De agent zegt dat de graaf nergens aan mag zitten.

De agenten zijn in ongeveer een half uur ter plaatse.

“Geëerde graaf, u heeft hopelijk nergens aan gezeten,” merkt een agent op.

George Christopher antwoordt: “Een beetje ja en meestal nee. Ik heb aan de beide lichtknopjes gezeten natuurlijk. Ik wilde het licht aandoen, omdat mijn deur openstond. En ik heb de voordeur logischerwijze wat aangeraakt.”

“Dat is ons duidelijk,” zegt die agent. “Op de lichtknopjes en aan de voordeur zullen veel meer afdrucken van u aanwezig zijn. Die zijn aanwezig door het hele huis. Daarom moeten wij wel even uw medewerking hebben. Er is iemand bij ons om de vingerafdrucken van u te nemen. Wij moeten u sowieso uitsluiten.”

“Ja, dat begrijp ik,” merkt George Christopher op. “Maar ik ben wel moe. Kan ik hier niet slapen?”

“Nee, geëerde graaf, u kunt vannacht hier niet slapen,” antwoordt de agent. “Kunt naar het kleine hotel gaan voor deze ene nacht?”

George Christopher belt het hotel, het is akkoord. Een andere agent neemt de vingerafdrucken van George Christopher. Hij groet en bedankt de agenten. Hij hoopt snel iets te horen van hen en hij vertrekt in zijn auto.

De manager van het hotel verwelkomt hem. Hij zegt dat de graaf gratis mag verblijven. Het hotel heeft zoveel succes gehad tijdens het festival dank zij de graaf.

George Christopher heeft een wat onrustige nacht, maar hij slaapt wel.

De volgende dag gaat George Christopher naar zijn huis. De politie is er nog.
Er zijn veel mensen uit Airmyn rond het huis waaronder ook het oudere echtpaar Rodham.

"Geëerde graaf, welkom," zegt hoofdinspecteur Wendle. "Heeft u redelijk geslapen?"

"Het gaat wel, beste inspecteur," antwoordt George Christopher. "Hoe is met de zaken in het huis?"

"Dat zal ik zeggen. Ik iets gevonden," antwoordt de inspecteur. "Wij hebben alles weer netjes op zijn plaats gezet, zullen we maar zeggen. U moet wel gaan controleren of u niets mist. Wij hebben geen vingerafdrukken van derden gevonden, althans, geen verse vingerafdrukken. Ik heb wel een afdruk en een pluisje van naar alle waarschijnlijkheid een dameshandschoen getraceerd. U heeft niets geroken toen u het huis inging gisteren."

"Wat heb ik moeten ruiken?" vraagt George Christopher.

"Er stond een fles met gas in de kelder," antwoordt Wendle. "Het is ons wel opgevallen dat u zelden in de kelder komt."

"Ik heb daar niet zoveel te zoeken," zegt George Christopher. "Maar ik heb die gasfles daar niet neergezet."

"Nee, dat weten wij. Het heeft dezelfde pluisjes die wij hebben aangetroffen," vertelt Wendle. "Er is een soort mangat gegraven bij het kleine raam naar buiten vanuit de kelder. Het is een vers mangat. U begrijpt mij wel."

Een agent komt uit het huis en zegt: "Geëerde graaf, wij moeten hakken in de kelder, wij hebben iets gevonden. Naar alle waarschijnlijkheid liggen daar skeletten. Er zijn al veel langer mensen kwijt. De laatste is 80 jaren verdwenen. U en uw familie heeft daarmee niets te maken. U woont pas 10 jaren in deze woning. De familie Lewing heeft hier ongeveer 300 jaren gewoond. De laatste telg is 20 jaren geleden overleden. Wij vermoeden dat deze familie het kwaad heeft gedaan. Er waren wat relaties met de Italiaanse oude maffia, zo blijkt uit onze annalen. U kunt wel verblijven in uw huis. De gasfles hebben wij voor onderzoek verwijderd. Ik ben blij dat de zaak niet is ontploft, toen u het licht aandeed."

"Ik heb er geen probleem mee, maar als u klaar bent, herstel mijn kelder dan," vraagt George Christopher.

"Natuurlijk doen wij dat voor u, geëerde graaf," antwoordt Wendle. "Het kan natuurlijke enige tijd duren."

Een andere agent komt uit het huis en toont iets: "Ja, dit hebben wij gevonden met dezelfde pluisjes van de dameshandschoen. Het is samengesteld uit kranten of reclamebladen. Lees maar. Er staat: "Ik straf u. Het ongeluk komt in tweemaal. Succes in het brandende hiernamaals."

"Heeft u vijanden, geëerde graaf?" vraagt de agent.

"Ik zou echt niet weten wie dit heeft geflikt," antwoordt George Christopher. "Er zijn mensen met wie ik een wat mindere relatie heb, maar van echte vetes en dergelijke is geen sprake."

"Agent, zoekt u in de kelder maar naar nieuwere lijken," zegt mevrouw Rodham plotseling. "De graaf is toch slecht en gek."

"Aha, u bent die lastige mevrouw," zegt de agent. "Komt u maar eens bij mij. Wij gaan even iets passen."

Meneer en mevrouw Rodham lopen naar de agent. De agent neemt mevrouw Rodham mee naar het verse mangat bij het kelderraam.

Zij keren later terug en de agent zegt: "Mevrouw Rodham, ik arresteer u. U past uitstekend door dat mangat."

"Dit is te gek voor woorden!" reageert mevrouw Rodham kwaad.

"Ah, ik weet het weer. U heeft de graaf lastig gevallen," zegt Wendle. "U heeft verklaard dat u tegen het festival bent. Agent, luister even."

Mevrouw Rodham probeert zich los te rukken, het lukt niet.

"Ik ga verder. Bel de vuilnisdienst. Er mag niets van het huis van de Rodhams worden meegenomen," zegt Wendle. "Het spijt mij ten zeerste, meneer Rodham, maar wij breken in. Wij gaan alles controleren. Uw vrouw heeft handschoenen. Ik wil uw oprechte antwoord. Lieg niet. Is uw vrouw constant bij u geweest gisteren?"

"Ik ben vrij vroeg naar bed gegaan, ik had hoofdpijn," antwoordt meneer Rodham. "Ik weet niet wat mijn vrouw daarna heeft gedaan."

"Dat weet je toch, lieverd," zegt mevrouw Rodham. "Ik ben niet weggeweest."

"Helaas kan ik het niet bevestigen," zegt meneer Rodham."

"Stel dat u heeft ingebroken," zegt de agent. "Wat zou u willen zoeken in het huis van de graaf?"

"Ik heb niet ingebroken," antwoordt mevrouw Rodham. "Maar ik ben wel geïnteresseerd in de organisatie en die corrupte sponsors. Die misbruiken alles. Commerciële uitbuiting."

Mike Wendle merkt op: "Mevrouw Rodham, u bent gearresteerd. Alles wat u zegt of verzwijgt, kan worden gebruikt. Wat u tijdens een procedure opmerkt kan alles beïnvloeden ten nadele van u. Agent, zorg voor een aantal collega's, haal het huis van de Rodhams overhoop, onderzoek alles en onderzoek ook de vuilnis."

Mevrouw Rodham zegt kwaad: "Jullie zijn allemaal klootzakken van de nieuwe tijd!"

Ze wordt direct in de auto gezet en naar het politiebureau in Doncaster gebracht.

"Dat is een rare opmerking van mevrouw Rodham," vertelt George Christopher. "Er ligt niets bij mij in huis. Er is een organisatiebureau, een klein kantoor in het dorp. Daar ligt alles. Maar is geen sprake van corruptie. Het is allemaal openbaar gegaan. De politie heeft zelfs alles gecontroleerd."

"Geëerde graaf, maakt u zich geen zorgen," zegt Wendle. "De organisatie is bekend. En in de kelder is de bodem oud. Er is geen plek van cement of beton dat nieuw is. Mevrouw Rodham is gek. Zij is uw vijand. Het spijt mij, meneer Rodham."

"Ach, ik maak mij maar niet druk," merkt meneer Rodham op. "Ze was de hele tijd al bezig tegen het festival. Ze heeft een grondige hekel aan de graaf. Ze kan de nieuwe tijd niet begrijpen. Was het een gasfles voor een camper wellicht?"

"Jawel, dat was het. Waarom vraagt u dit?" vraagt Wendle.

"Wij hebben een camper," antwoordt meneer Rodham. "Zou mijn vrouw echt een gasfles hebben meegenomen? Het is te doen voor haar."

Mike Wendle belt de agent en vertelt het verhaal. Hij dient de gasfles uit de kelder te vergelijken met de gasflessen van de camper van de Rodhams.

"Bent u tegen uw eigen echtgenote?" vraagt George Christopher.

"Ik zeg alleen dat zij de laatste tijd nogal vreemd doet," antwoordt meneer Rodham. "Vrij recent hebben er wat onwelgevallen tussen ons plaatsgevonden. Ik herken mijn vrouw op bepaalde punten niet meer. Ze heeft pertinent geen last van dementie. Ik weet wel dat de neef van haar opa verdwenen is en nooit meer is gevonden."

"Dat kan natuurlijk één van de skeletten zijn," antwoordt Wendle.

"Omtrent de familie Lewing, ik ken deze niet," merkt George Christopher op. "Ik heb ooit eens een krantenbericht gelezen over maffia contacten in Airmyn zonder enige naam."

"Maar dat weten wij," antwoordt Wendle. "U bent totaal niet aansprakelijk voor deze zaak. U woonde met uw ex-echtgenote toen nog in Doncaster in ouderlijk kasteeltje."

George Christopher knikt naar Wendle en hij zegt: "Gelukkig hebben wij geen kinderen. Mijn ex was niet echt serieus. Ach, er is reeds een ander liefje, ha ha. Ik ben nog niet oud." Wendle lacht.

Wendle en George Christopher wensen de heer Rodham veel sterkte. Hij bedankt hen.

Getweeën gaan zij de woning van George Christopher in.

De graaf controleert tezamen met Wendle of er zaken verdwenen zijn. Het blijkt na bijna 3 uren dat er niets verdwenen is.

George Christopher ruimt kalm al zijn documenten en andere zaken op.

“U heeft zelf niets in de kelder opgeslagen hebben wij gezien,” zegt Wendle. “Kunnen wij vanaf morgen gaan hakken?”

“Natuurlijk mag dat,” antwoordt George Christopher. “Houd dan wel alstublieft de kelderdeur dicht. Laat het kelderraam openstaan voor de stof.”

“Wij hebben foto’s van het gegraven mangat,” merkt Wendle op. “Dat gat wordt nu al gedicht. Sluit u wel de deur naar de kelder goed af.”

“Dat zal ik zeker doen,” zegt George Christopher. “Ik ga weer wat administratie bijwerken voor het kleine bureau. Het is het overzicht van alle activiteiten van het zojuist afgesloten festival.”

Wendle en de andere agenten groeten George Christopher en zij vertrekken.

Inmiddels zijn ook alle andere agenten buiten, het nieuwsgierige publiek alsmede de heer Rodham vertrokken.

In het politiebureau ondervraagt Wendle mevrouw Rodham in de latere namiddag met haar advocaat. “Mevrouw Rodham, u mag dan wel 74 jaren oud zijn,” zegt Wendle. “U heeft wel degelijk ingebroken bij de graaf. De gasfles is pertinent een gasfles van uw camper. De pluisjes zijn van uw lange witte dameshandschoenen. Wij hebben het getest. De agent is met u naar het gegraven mangat gegaan, uw lichaam past keurig door dit mangat. Bovendien hebben wij de schop gevonden. Daarop zitten wel uw vingerafdrukken. U heeft zonder handschoenen gegraven. Ontkent u het vooral niet. Uw man vertelde ons dat u anders tegen hem reageert, dat u de tijd niet begrijpt. U bent een verklaard tegenstander van het festival en van de graaf.”

Mevrouw Rodham kijkt arrogant en reageert: “Ik zeg niets.”

Haar advocaat, de heer Roman Chershaw, spreekt even met haar, zij schudt haar hoofd.

“Dan zegt u niets. Wij hebben alle bewijzen in handen,” zegt Wendle. “Uw advocaat heeft alle papieren met bewijzen in handen. Wij houden u vast. En desnoods, als u niets wilt zeggen in de komende dagen, dan verlengen wij het arrest.”

“De graaf en de organisatie alsmede de sponsors zijn corrupt,” zegt mevrouw Rodham. “Het is alleen commercieel eigenbelang.”

“Mevrouw Rodham, de graaf, de sponsors en de organisatie zijn officieel gecontroleerd,” antwoordt Wendle. “Er ligt hen niets ten laste. Zij hebben geen fouten gemaakt, er zijn geen gelden verdwenen in duistere zaken. Wij hebben hier de documenten.”

“Ach, men toont toch enkel wat men tonen wil,” verklaart mevrouw Rodham.

“Mevrouw Rodham, u bent bezig met verdachtmakingen,” zegt Wendle. “Alles is gecontroleerd. En beslist niet op basis van dat men alleen toont wat men dient te tonen. De documenten zijn duidelijk. Enige collega’s van mij en de staatsaccountant hebben alles grondig nagekeken voordat het festival echt plaatsvond. De graaf, de organisatie en de sponsors zijn keurig geweest en vallen niets te verwijten.”

“U heeft het het mangat gegraven, u heeft de pluisjes in het huis gelegd,” antwoordt mevrouw Rodham arrogant. “U heeft stiekem mijn vingerafdrukken op de schop gezet.”

“Heer Chershaw, mevrouw Rodham is onrealistisch,” zegt Wendle tegen haar advocaat. “Wij stoppen het ondervragen nu. Wij gaan morgen verder.”

Wendle loopt de kamer uit, mevrouw Rodham wordt naar de cel gebracht en de advocaat vertrekt.